

Suleika en haar vader sliepen in de koninklijke trein tot het ochtend werd. Na een eenvoudig ontbijt liepen ze in gezelschap van enkele kamerdienaren en hofdames naar het dichtstbijzijnde paleis en de koning trok daar aan de bel.

Het hele gezelschap werd binnengelaten door een lakei en de koning informeerde naar de jonge prinsen in Servië. Er was op dat moment toevallig één prins in het paleis aanwezig: prins Nikolai. Op verzoek van de koning werd hij gehaald.

Zo te zien was het een aardige jonge man. Hij had een lach op zijn gezicht, was groot en gespierd, helemaal in het zwart gekleed en aan zijn vingers fonkelden enkele gouden ringen met bloedrode edelstenen.

Prins Nikolai boog met een vragend gezicht voor de koning. Hij leek zich af te vragen wat de bedoeling was van het bezoek.

Suleika dacht snel na wat voor smoes ze kon verzinnen, waarom ze deze prins niet wilde hebben.

“Hij heeft flaporen!” riep ze luid tot grote frustratie van de koning. “Nee papa, deze prins wil ik niet!”

De koning keek zijn dochter woedend en niet begrijpend aan en Prins Nikolai liep onmiddellijk met grote stappen beledigd de zaal uit. Een misprijzend gefluister van de hofhouding begeleidde de ziedende woorden van de koning.

“Ondeugende meid! Om je vader zó voor schut te zetten! Ben je gek geworden! Als je dat voortaan maar laat! Dat mag je nooit weer doen hoor!” Met een rood hoofd van schaamte verliet de koning het paleis, zijn dochter achter zich aan trekkend.

Het hele gezelschap stapte weer terug in de trein. Nadat iedereen plaats had genomen vertrokken ze direct in de richting van Polen. Tijdens de reis vertelde de koning aan Suleika dat als zij zich niet netjes gedroeg en van plan was om zulke streken uit te halen, dat de reis dan alleen maar langer zou gaan duren. Dat was dan haar eigen schuld.

Op het station van de hoofdstad Warschau werden ze begroet met vrolijke Poolse muziek. Maar Suleika was zo vrolijk niet. Ze piekerde hoe ze kon voorkomen dat ze aan een prins gekoppeld zou worden. Ze zou wel weg willen lopen, maar ja, waarheen? Intussen wachtte ze met een droevig hart in de zaal van een groot oud paleis op wat komen ging.

De deuren van de zaal zwaaiden plotseling open. Suleika schrok en daar stonden twee jonge prinsesjes. Je zag direct dat het een tweeling was, want ze leken sprekend op elkaar en ze hadden dezelfde kleren aan. Ze hadden allebei een dik wollen vest, een ribfluwelen broek en geitenwollen sokken in sandalen. Ze liepen op Suleika toe om haar te begroeten en toen ze vlakbij gekomen waren drong er zo'n overweldigende zweetlucht haar neus binnen dat ze bijna flauwviel. De hofdames zochten onmiddellijk in hun tasjes naar hun geparfumeerde zakdoekjes. Ook de koning was de doordringende geur niet ontgaan. Hij sprak nog wel even met de prinsesjes over dat het zulk mooi weer was vandaag en dat het in zijn land ook altijd mooi weer was. Maar na vijf minuten verlieten ze allemaal gauw het paleis, blij dat ze frisse lucht kregen.

Op het station stapte het gezelschap weer in de trein. Ze namen plaats in de luxe wagon met de comfortabele fauteuils en meteen kwam de trein weer op snelheid, nu op weg naar Hongarije.

Vlak over de grens stopte de trein in een dorpje, waar op het dorpsplein zo te zien een groot feest aan de gang was. Op het feest waren behalve boerenfamilies ook enkele koninklijke hoogheden, die zeer verheugd waren toen ze merkten dat er een koninklijke trein gearriveerd was.

De koning en Suleika werden begroet en uitgenodigd om deel te nemen aan het feest. Toen de koning informeerde naar Hongaarse prinsesjes bleek er toevallig onder de gasten een onge-trouwde prins aanwezig te zijn. Maar toen deze ging staan om handen te schudden, bleek hij ruim twee meter lang te zijn. Hij leek wel een reus naast de kleine prinsesjes. Suleika keek haar vader geschrokken en ongelukkig aan. De koning begreep het en knikte zijn dochter geruststellend toe. Ze zou niet met deze reusachtige prins hoeven trouwen.